

Vzpomínky domu „U staré paní“

Čím je dům starší, tím více podob mu lidé dají. Ta moje poslední z období klasicismu brzy oslaví sté výročí. Dnes je populární vracet se ke starým domovním názvům. Původ toho mého je docela prozaický, ale k tomu něco povím až později.

První zdejší dům sloužil už od 15. století jako pohostinský. Stojím na jeho základech. Po roce 1430 koupil dům tehdy řečený „U Proroků“ měšťan Petr Šídlo. V přízemí otevřel krčmu zvanou „U Šebířů“, protože pocházel z obce Šebířovo. V poschodích byly hostinské pokoje. Od r. 1488 jsem patřil staviteli Matěji Rejskovi, jehož první známou stavbou je Prašná brána. Výčet dalších majitelů domu s leptočty není nutný, ale rád připomenu první polovinu 19. století.

To ještě přežíval můj další název U Zeleného orla, ale jméno dlouholetého majitele spíše kavárny, než hospody odvál čas. Hosty obsluhovala jeho paní a když společně zestárlí, jejich pohostinství dostalo přezdívku „U staré paní“. Byla to nanejvýš padesátice, jenže v těch dobách to už bylo stáří. Určitě byla oblíbená, protože tam často sedávali Erben, Tyl a jiné české významné osobnosti.

Koncem 19. století a začátkem dvacátého se však zdejší poměry změnily. Byla tu zas hospoda a při její pokleslé úrovni docházelo k příhodám, na které se lačně vrhali novinoví redaktoři. Dobře věděli, že čtenáře jejich novin nezajímají zprávy o nějaké poklidné selance.

Průjezd v hospodě „U Zeleného orla“

Svědkiem takových příhod jsem nebyl rád, naštěstí tu záhy nastal klid. O to se dobře postarali strážníci právě vzniklé republiky. Při pochůzkách dohlíželi na pořádek a dbali o dodržování zavírací hodiny. To jsem už měl adresu Michalská čp. 441. Patřil jsem Starému Městu a radní rozhodli o mém zvelebení. Tak došlo k mé poslední přestavbě. Na dalších téměř sto let jsem v úzké staroměstské ulici rád zůstal nenápadným domem s restaurací, kam chodili jen pravidelní hosté z blízkého okolí.

Také můj poslední majitel mi vrátil starý název. Proč „U staré paní?“ Možná vím, jak uvažoval. „U Zeleného orla? Ne. Těch zvířat je už na Starém Městě dost. Než At the Green Eagle se na internetu bude rozhodně lépe vyjímát At the Old Lady’s“!

Tak se lidé dočetli, že „O silvestrovské noci roku 1899 se tu strhla rvačka, během níž byl třidvacetiletý rukavičkářský pomocník krvavě zraněn na hlavě“. V jiné zprávě z roku 1906 se psalo o šťastném konci sebevražedného úmyslu třidvacetileté služky Kohoutové. Vypila roztok ze čtyř balíčků sirek. Nezemřela, protože už v hospodě celý obsah žaludku zvrátila. 8. září 1912 napsaly Národní listy: „U Zeleného orla v Michalské ulici došlo o čtvrté hodině ranní k hádce mezi zedníkem Pařízkem a dělníkem Jenšíkem z té příčiny, že Jenšík poplival milenku Pařízkovu. Když hádka utichla, Pařízek odešel. Ale když vyšel ven Jenšík, číhající Pařízek se na něho vrhl a dvakrát ho bodl. Rány má Jenšík na hlavě a na zádech.“